

Γιώργος Μαρκόπουλος (1951)

Τραγούδι (από *Η κλεφτουριά του Κάτου Κόσμου*, 1973)

Πως να σου πω ένα τραγούδι, Ρήγα Φεραίε
μέσα από ένα τρόλεϋ
και μέσ' από χιλιάδες μάτια που με καρφώνουνε καχύποπτα.
Ρήγα Φεραίε, σκληρό μεθύσι της σάρκας μου
και της ψυχής μου πυρκαγιά.
Μείναμε μόνοι το βράδυ στους δρόμους της Αθήνας
καπνίζοντας αμίλητοι απανωτά αμερικάνικα τσιγάρα.
Σε αποχωρίστηκα το πρωί όπως δυο άγνωστοι επισκέπτες
χωρίζουν ανικανοποίητοι
και μετανιωμένοι
στην πόρτα του μπουρδέλου, χωρίζουν.
Ρήγα Φεραίε, πως τάχατες να σε φωνάξω
στην έρημή μου χώρα.
Μοιάζω με τσανάκι φυλακών
που τα πάει καλά στο γλείψιμο με τους φρουρούς του.
Μοιάζω με σκοτεινό ρουφιάνο
που έχουν τα μάτια τους τέσσερα
μαζί μου οι αφέντες και το βλέπω.
Ρήγα Φεραίε, μοίρα της μοίρας μου
και εσύ, γριά τσιγγάνα, που γύρευες να μ' αφανίσεις
στης νύχτας μου το φλογισμένο πάθος.
Βλέπω το σκοτεινό μαχαίρι,
τη μάνα πίσω απ' το σφαγμένο γιο της
κι ένα χαμένο φεγγαράκι πάνω σε βράχους και τριβόλια.
Βλέπω το κρίμα του φονιά να ταλαντεύεται
μετά το φόνο ανάμεσα καρδιάς και λεπιδιού
μετανιωμένος που τον πλήρωσαν φτηνά για τέτοια πράξη
και του νεκρού το αίμα να ξεπλένεται τη νύχτα την ασέληνη
στου ποταμιού την άκρη βλέπω.

Ρήγα, κοίτα μην τύχει και ξυπνήσεις σήμερα
γιατί θ' αυτοκτονήσεις τζάμπα μες στων εφημερίδων τα ψιλά.